

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **H. M. N.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2007, č. j. 61 Az 83/2005 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2005, č. j. OAM-1081/VL-07-05-2005, kterým byla dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („dále jen zákon o azylu“), zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná, neboť stěžovatel uváděl ve své žádosti pouze ekonomické důvody a dále snahu o legalizaci pobytu v ČR, nikoli však skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Rozsudek krajského soudu byl žalobci nejprve doručován dne 10. 8. 2007 do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, doručení však nebylo úspěšné, neboť bylo zjištěno, že stěžovatel se od 31. 7. 2007 nacházel v Pobytovém středisku Zastávka u Brna.

Do tohoto střediska bylo tedy stěžovateli opětovně doručováno dne 3. 9. 2007, přičemž zásilka byla v souladu s § 46 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. uvedeného dne uložena na poště a stěžovateli byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedl. Stěžovatel tak neučinil a dne 6. 9. 2007 svévolně opustil Pobytové středisko Zastávka. Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, kterou předal k poštovní přepravě dne 8. 10. 2007.

V § 50c odst. 4 o. s. ř. stanoví, že nebude-li uložena písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, vyzvednuta do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, pokud doručení písemnosti nebylo neúčinné. Podle § 46 odst. 6 o. s. ř. byla-li písemnost určená do vlastních rukou doručována fyzické osobě na adrese, která je vedena podle zvláštního právního předpisu (v daném případě podle § 77 zákona o azylu) jako místo pobytu této osoby, je uložení písemnosti, kterou si adresát nevyzvedl do 10 dnů od uložení, neúčinné, jestliže fyzická osoba soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržovala v den, kdy nebyla zastižena, a v době do 10 dnů od uložení. V daném případě bylo doručováno do hlášeného místa pobytu stěžovatele v Pobytovém středisku Zastávka (§ 77 odst. 1 zákona o azylu), přičemž stěžovatel netvrdil ani neprokázal, že by se v období od 3. do 6. 9. 2007, kdy pobytové středisko opustil, v místě doručování nezdržoval. Z dikce citovaného ustanovení § 46 odst. 6 o. s. ř. je zřejmé, že k účinnosti náhradního doručení není třeba, aby se adresát zdržoval v místě doručování po celou dobu běhu 10 denní lhůty pro uložení písemnosti, naopak plně postačí, má-li se za to, že se v místě doručování zdržoval byť i jediný den v rámci uvedené 10 denní lhůty. To odpovídá i smyslu a účelu tohoto ustanovení poskytnout adresátovi písemnosti možnost, aby si uloženou zásilku, o jejíž existenci byl vyrozuměn, v průběhu úložní lhůty vyzvedl. Na účinnost náhradního doručení tedy nemohlo mít vliv, že stěžovatel třetího dne po uložení písemnosti pobytové středisko opustil. K náhradnímu doručení by za těchto okolností došlo i v případě, pokud by stěžovatel řádně ohlásil změnu místa hlášeného pobytu a byla by mu povolena (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2004, č. j. 2 Azs 258/2004 - 40, publikované pod č. 801/2006 Sb. NSS).

V daném případě je tedy třeba vycházet z toho, že napadený rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen formou náhradního doručení desátým dnem od uložení této písemnosti u provozovatele poštovních služeb, tedy dnem 13. 9. 2007. Toto doručení je tedy rozhodné z hlediska běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, následné opětovné doručování rozsudku krajského soudu prostřednictvím ustanoveného opatrovníka již nemohlo mít na běh této lhůty žádný vliv.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí a zmeškání této lhůty nelze prominout. Podle § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek její lhůty. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle týdnů byl den doručení napadeného rozsudku stěžovateli, tedy čtvrtek 13. 9. 2007. Poslední den lhůty tak připadl na čtvrtek dne 27. 9. 2007, kterýmžto dnem také lhůta k podání kasační stížnosti marně uplynula. Kasační stížnost byla podána až dne 8. 10. 2007 a tedy zjevně opožděně.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), § 120 s. ř. s. odmítnout.

Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti již Nejvyšší správní soud nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, navíc podání kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu